

ԱՆՑՈՐԴՆ ԱՅՍ ՎԵՐՋԻՆ

Ուրեմն դո՞ւն ալ անցնիս պիտի հոգւոյս երկինքէն,
Ամպագընաց ու անդարձ, ինչպէս անցան ամէնքն ալ,
Ոմանք արագ եւ ոմանք ուղեւոր՝ քիչ մ'յամենալ
Մեծ պատրանքին, խռովին, հորիզոնի համբոյրին:

Օ՛հ, դուն վերջինն ես գուցէ, ներքնածին ձայն մ'ինձ կ'ըսէ
Եղի՛ր իմ աստղս պայծառ, անասող համբան է դժուար.
Հարցուր ամէն համբորդի, անապատի եւ ծովի,
Անդոհական, անվախճան, վճանգներով ես յղի:

Եղի՛ր իմ աստղս բարի, աղջ մ'է ուղին ալ կեանքի.
— Քեզ չե՞նք ըսած հէ՛ք հոգի, մարդը աստղով կը ծնի...
Ինչ փոյթ քէ որքան փայլի, — կրկներեւոյթ համբորդի:

Եղի՛ր դուն աստղս բարի, իմ գիշերներս լուսելու,
Բայց աստղը հէ՛ք իմ հոգի, երկինքն ի վար կը գայրի,
Ուրեմն ինկի՛ր, եղիելի գոյութիւնն այս կոտորելու...:

ԶԱՒԷՆ Ա. Զ.

ՅՈՒՂԱՐԿ

Գացէ՛ք իմ երգեր, զի ալ վերջ գրքան մեր խաղերն անոյժ,
Գացէ՛ք մանուկներ, բոշող խնդութեան ու վիշտի դանդաղ,
Չեզմէ մաս մը ես երգեցի արդէն, երէկ էր այդ դեռ,
Բայց կան չերգուածներ՝ որոնք իմ վաղուան տաղերս պիտի ըլլան:

Գացէ՛ք իմ երգեր, քէ իսկ քաղաքային ըլլայ ձեր համբան,
Նոր վիշտեր կ'առնենք մեզմէ ինչ որ հին բերկրանքը կուտայ,
Քաղցր է ինչ որ մեզ կը վերադառնայ անցեալէն միայն
Անու՛շ նոյնիսկ երբ տառապանքներով ան գնուած ըլլայ:

Գացէ՛ք իմ երգեր, ու մի դառնա՛ք ես համբէն ձեր հեռու,
Թէ մարդիկ հարցնեն ձեր վիշտի մասին եւ ուրախութեան,
Պատեցէ՛ք անոնց ցար ներկային զոր ձեր սիրտ նանչցաւ,
Ըսէ՛ք մանաւանդ բերկրանքը ըստոյ՛ք ձեր տեսած վաղուան:

Թրգմ. Ե.

FRANCIS THOMPSON